

PAMELA
BUTCHART

SPIOANA
CARE
ÎNFULECA
PRÂNzul
DE LA
ȘCOALA

Traducere din limba engleză de
Lili Danilescu

CORINT JUNIOR

♥ Pentru Andy, ♥
♥ la aniversarea ♥
♥ căsătoriei noastre ♥

CUPRINS

1. Nici măcar tata nu mă poate salva de data asta 9
2. Fata cea nouă 13
3. Bună ziua, da, picior! 24
4. Mathilde ne urăște. 40
5. L'Cola. 45
6. Spioana de la școală 63
7. Vila lui Maisie 69
8. De ce spioană? 82
9. Totul se poate citi în OCHI! 100
10. Spioana Plăcintei Ciobanului. 116
11. Un secret mirositor 132
12. Cursa pentru cucerirea tartei de ciocolată. . . 138
13. Ce SCÂNTEIAZĂ acolo? 145
14. Balena cu cocoasă ne-a trimis bezele! 157
15. Atacul viespii imagine. 165
16. Operațiunea Parcul Auto. 174
17. A zis cumva că au mâncat un PINGVIN??! . . 180
18. Fantoma Căpitanului Scott. 190

19.	Adevărul despre Mathilde.	203
20.	Planul Paris	211
21.	CU înghețata la plimbare!	220
22.	Ce-avem aici... Turnul Eiffel sau un Cornetto de căpșuni?	231
23.	Noi prieteni zăpăciți	250

Câteodată, când mama mă ceartă, tata intervine și zice: „Ei, hai, mai las-o în pace! Fata e simțitoare, are inima exact unde trebuie să fie, nu-i așa, Izzy?”

Iar eu îi răspund: „Așa sper!”, pentru că, dacă nu așa avea-o acolo, ar putea fi ORIUNDE altundeva, de exemplu în braț, în

genunchi sau poate chiar în degetul mare de la picior. Ceea ce m-ar îngrijora puțin, mai ales dacă doctorii ar trebui s-o găsească, pentru a se asigura că nu am murit sau ceva de genul acesta.

Tata spune de obicei chestii din astea când îmi ține partea după ce am făcut ceva care o scoate pe mama din minți. Ca atunci când am rugat-o să închidă ochii și am forțat-o să pupe un păianjen cosaș care își pierduse două picioare după ce l-am călcat din greșeală. Dar mama a deschis repede ochii, pentru că a simțit că o gădilă ceva la nas. A început să țipe și l-a azvârlit cât colo, ceea ce a dus, inevitabil, la pierderea a încă unui picior.

Am încercat să-i explic că voiam doar să-l pupe ca să-i treacă, așa cum făcea cu piciorul meu, când eram mică. Dar mama nu se oprea din țipăt și pace. Așa că tata mi-a spus să-i dau drumul păianjenului afară, ceea ce m-a făcut să plâng, pentru că nu credeam că Martin ar fi supraviețuit acolo fără toate picioarele.

Mama s-a mai enervat și altă dată, și anume când tata nu se simțea bine și i-am făcut o ceașcă de lapte cald. Tata a zis că laptele este verde și are un gust ciudat, dar eu l-am sfătuit să îl bea oricum, pentru **NU-TRIENȚI**. Nu mult după aceea, mama a început să țipe: „Izzy! Vino încoace, **TE ROG!**” Și a început să-mi explice că nu era **OK** să

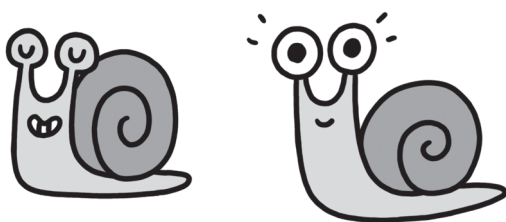
pun lapte în ceainic și cu atât mai puțin să adaug și broccoli. Că din cauza asta din ceainic ieșea fum și că, de acum înainte, am interdicție pe viață la bucătărie.

A fost totuși o dată când nici măcar tata nu m-a mai putut salva din **MARELE BUC-LUC** în care mă băgasem. Și povestea are legătură cu spioana căreia îi plăceau mesele de prânz de la școală, cu Franța, cu corabia *Discovery*, cu toată înghețata și cu scorbutul (care este o boală de piele mortală). Vă dați seama că a fost **EXTREM DE SERIOS!** Iar Jodi (adică prietena mea) spune că suntem toți tare norocoși că încă suntem în viață!

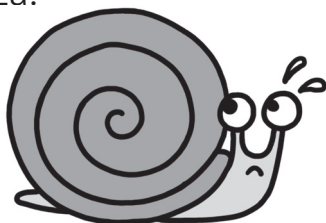
Totul a început când domnișoara Jones (adică învățătoarea noastră) ne-a spus că o elevă nouă va veni în clasa noastră, că era franțuzoaică, deci venea din Franța, și că numele ei era Mathilde (ceea ce sună un pic a Matilda, dar nu e tocmai același lucru).

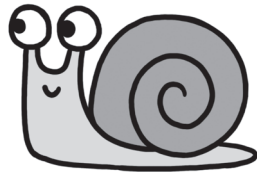

Toți eram **TARE** încântați că ne venea o față nouă. Și mai grozav era că venea dintr-o altă țară!

Înainte să sosească Mathilde, domnișoara Jones a ținut o grămadă de lecții de franceză, iar apoi ne-a dat tuturor dicționare franțuzești, ca să putem căuta toate cuvintele pe care le spunea Mathilde, să vedem ce înseamnă.

Domnișoara Jones ne-a mai spus că Mathilde era foarte bună la engleză și că știa o mulțime de cuvinte englezești. Dar ne-a sfătuit să încercăm să folosim cuvinte în franceză, pe de-o parte ca s-o facem pe Mathilde să se simtă ca acasă, iar pe de alta ca să ne exersăm franceza.

M-am bucurat tare mult când domnișoara Jones a spus că Mathilde știa o mulțime de cuvinte în engleză, pentru că eu nu sunt foarte bună la franceză și mi-aș fi dorit să am posibilitatea să vorbesc cu noua fată din Franța și s-o întreb dacă locuia lângă Disneyland în Paris. De asemenea, dacă mân-case vreodată picioare de broaște sau melci, așa cum îmi spusese tata că era posibil.

Mama s-a supărat pe tata când mi-a zis de melci și de picioarele de broască. I-a spus: „Nu fi caraghios, Stewart! (Stewart este tata.) Doar pentru că cineva este francez, nu înseamnă că mănâncă picioare de broască!” Și apoi a continuat: „E ca și cum ai zice că, doar pentru că ești din Scoția, mănânci toată ziua haggis¹ și te îmbraci în kilt!”

¹ Fel de mâncare specific scoțian, asemănător drobului de miel (n.tr.).

Fază la care tata a izbucnit în râs și a zis: „N-am mâncat haggis în viața mea, iar kiltul îl detest!”

„Exact!”, a punctat mama, aruncând spre tata cu un ciorap cadrilat și părăsind imediat încăperea.

Ca urmare, tata a spus că mama avea dreptate și că Mathilde probabil **NU** mâncase picioare de broască **SAU** melci. Iar ceea ce spusese el fusese doar o glumă, evident una nu prea reușită. Însă eu m-am hotărât să o întreb pe Mathilde despre melci oricum, doar așa, ca să fiu sigură. Pentru că noi în grădină aveam **O GROAZĂ** de melci și i-aș fi putut aduna pe toți într-o cutie să-i dau,

fiindcă mie nu îmi plac și sub nicio formă nu m-aș fi apucat să-i mănânc.

Așa stând treaba, vineri, domnișoara Jones m-a rugat să rămân în pauză, să vorbim despre sosirea Mathildei. Mi-a spus că și-ar fi dorit să am grijă de Mathilde **ÎN MOD SPECIAL** când ajungea și să mă asigur că va avea parte de o acomodare cât se poate de lină. Am asigurat-o că așa voi face și eram **FOARTE** încântată, pentru că **TOATĂ LUMEA** voia să devină prietenă cu noua fată din Franța și de-abia așteptam să le spun lui Zach, Jodi și Maisie că eu fusesem aleasă să mă ocup de ea.

Zach, Jodi și Maisie sunt prietenii mei.

Zach locuiește în apartamentul aflat chiar sub noi, iar mama spune că am fost pri-

teni încă de când eram bebeluși. Cu Jodi m-am împrietenit din prima zi de școală primară, când Jodi se ținea de piciorul mamei ei și nu voia să-i dea drumul, iar eu și Zach a trebuit să-i descleștăm degetele cu forța, unul câte unul.

Maisie este prietena noastră cea mai nouă. Nu eram prietene chiar pe bune până acum două luni și o săptămână, când

am trecut printr-o **EXPERIENȚĂ TRAU-**
MATIZANTĂ împreună, convinse fiind că
domnișoara Jones este extraterestră.

O consideram pe Maisie un pic ciudată,
pentru că toată ziua leșina și tot așa, plus că
mi se părea și cam sclifosită. Dar acum mi se
pare grozavă.

Deci, cum ziceam, le-am povestit tutu-
ror despre cum fusesem desemnată să mă
ocup de Mathilde. Zach a spus că am putea
s-o ducem pe Mathilde la Vizuină. Dar Jodi
și-a exprimat îndoiala, că ce ne facem dacă
Mathilde povestește.

Vizuină este camera noastră secretă de
sub scări, lângă toaleta băieților, de care

nimeni în afară de noi nu mai știe. Acolo ne ținem întâlnirile secrete și alte chestii de genul acesta. În Vizuină există o mulțime de lucruri cool, cum ar fi cretă din vremuri imemorabile, o chiuvetă, până și un ceainic. Bănuim că acolo își lua de obicei bătrânul paznic micul dejun și se ascundea de director, pentru că nu îl plăcea deloc. Dar acum, bătrânul paznic s-a pensionat și cheia a ajuns la noi. Nu ne mai obosim totuși să încuiem camera unu la mână, pentru că nimeni în afară de noi nu mai știe că Vizuină există și, doi la mână, pentru că am pierdut cheia.

În orice caz, i-am zis lui Jodi că nu aveam încotro și că trebuia să îi arătăm lui Mathilde

unde este Vizuina, pentru că avea să stea cu mine absolut tot timpul. Și apoi i-am explicat că trebuia să vin în continuare la Vizuină să fac lucruri importante, cum ar fi să hrănesc molia și să fac planurile pentru piscina pe care o săpam în spatele șopronului pentru biciclete, iar Mathilde trebuia să fie și ea de față. Jodi nu prea a avut argumente împotriva, așa că a zis OK.

Ca urmare, am făcut un poster cu „**BUN VENIT, MATHILDE!**” și l-am agățat pe perete. Apoi am făcut puțin curat și am șters praful de pe o căldare, ca să aibă și Mathilde un scaun pe care să stea. Acestea fiind spuse, ne-am întors la clasă.

